

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1327/10
21.10.2010. година
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Миломира Николића и Михаила Рулића, чланова већа, у парници тужиоца В.Ј. из Б., кога заступају М.Ш., И.Ш-М. и В.Ш., адвокати из Б., против тужене Т.С. из Б., коју заступа В.З. адвокат из Б., ради чинидбе и исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Окружног суда у Београду Гж.983/08 од 28.11.2008. године, у седници одржаној дана 21.10.2010. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

УКИДАЈУ СЕ решење Окружног суда у Београду Гж.983/08 од 28.11.2008. године и решење Трећег општинског суда у Београду П.3681/07 од 24.09.2007. године и предмет уступа Вишем суду у Београду на поновно суђење.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Окружног суда у Београду Гж.983/08 од 28.11.2008. године одбијена је жалба тужиоца и потврђено решење Трећег општинског суда у Београду П.3681/07 од 24.09.2007. године којим је тужба тужиоца од 23.08.2007. године одбачена.

Против ове другостепене одлуке тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена је доставила одговор на ревизију и предложила да суд одбије као неосновану ревизију тужиоца.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку у смислу одредаба члана 399. у вези члана 412. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.125/04) које се примењују на основу одредбе члана 55. став 2. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.111/09), обзиром да је ревизија тужиоца против наведене другостепене одлуке изјављена пре 29.12.2009. године и утврдио да је ревизија основана.

Тужилац је у тужби од 23.08.2007. године определио захтеве којима је тражио да се:

1 - обавезе тужена да са тужиоцем закључи пуноважни правни посао којим ће извршити пренос права власништва на двособном стану у Б., ламела Ц-2, стан бр.28, V спрат, површине 65,48м², у Б., на тужиоца - које обавезе се може ослободити исплатом 59.000 еура у динарској противвредности по курсу НБС на дан исплате са каматом коју прописује Централна европска банка од подношења тужбе до исплате; 2 -обавезе тужена да тужиоцу на име дуга плати 50.000,00 еура у динарској противвредности по курсу НБС на дан исплате са каматом коју прописује Централна европска банка од дана подношења тужбе до исплате; 3 - обавезе тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка.

Поред ових захтева тужилац је у смислу члана 191. ЗПП определио овом тужбом и захтев за исплату 109.000,00 еура у динарској противвредности по курсу НБС на дан исплате са каматом по стопи коју прописује Европска централна банка почев од дана подношења тужбе па до исплате, као евентуални захтев.

Вредност предмета овог спора у смислу члана 31. став 1. и члана 34. став 1. ЗПП је динарска противвредност износа од 109.000,00 еура у време подношења тужбе.

Према одредби члана 190. став 1. тужилац који у тужби тражи да му се досуди испуњење дуговане чинидбе може предложити да тужени уместо дуговане чинидбе плати одређени новчани износ или да испуни неку другу чинидбу. Зато се основаност захтева за испуњење дуговане чинидбе цени мериторно према одредбама Закона о облигационим односима у погледу предмета обавезе (давање, чињење, нечињење или трпљење), која мора бити могућа, допуштена и одређена, односно одредива (члан 46. ЗОО), а предмет обавезе је недопуштен ако је противан принудним прописима, јавном поретку или добрим обичајима.

Имајући у виду да су разлози нижестепених судова који су овакву тужбу тужиоца у овом делу одбацили као неуредну и неразумљиву у смислу члана 103. став 6. ЗПП, нејасни и противречни и да нижестепене одлуке при том не садрже разлоге о евентуалној недозвољености такве тужбе, Врховни касациони суд је закључио да је побијана одлука у овом делу захваћена битном повредом из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП и због тога и не може испитати.

Побијана одлука уопште не садржи ни разлоге о одбачају тужбе у делу за враћање зајма од 50.000,00 еура, као прворедно постављеног уз захтев за чинидбу, а разлози о одбачају тужбе у делу захтева постављеног у смислу члана 191. су нејасни, неразумљиви и погрешни.

Наиме, за разлику од кумулативног спајања захтева у случају евентуалног захтева тужбом се предлаже усвајање само једног захтева. Тужбом се одређује редослед којег се суд мора држати приликом мериторног одлучивања.

Међутим, по оцени Врховног касационог суда процесни смисао редоследа је у томе да следећи захтев треба да буде усвојен ако се онај који је испред њега истакнут покаже као неоснован, или ако тужба у погледу тог захтева буде одбачена као недозвољена, будући да се примарни (главни) захтев и секундарни (супсидијарни) захтев искључују. Уколико због недозвољености или неуредности тужбе нема захтева који је прворедно постављен о коме суд треба да одлучује, онда се ради о тужби са више тужбених захтева или се, као у конкретном случају, ради о једном примарном тужбеном захтеву за исплату зајма од 50.000,00 еура и евентуалном тужбеном захтеву који је постављен на 109.000,00 еура све у динарској противвредности на дан исплате.

Имајући у виду наведене околности, Врховни касациони суд је укинуо нижестепене одлуке на основу овлашћења из члана 406. и 412. ЗПП и предмет уступио Вишем суду у Београду, обзиром на вредност предмета овог спора у смислу члана 23. став 1. тачка 7. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр.116/08, 104/09) и члана 4. став 1. тачка 1. Закона о седиштима и подручјима судова („Службени гласник РС“ бр.116/08).

У поновном поступку Виши суд ће одлучујући о захтевима тужиоца и донети закониту и правилну одлуку.

Председник већа - судија

Снежана Андрејевић, с.р.